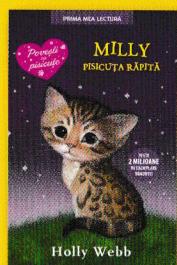
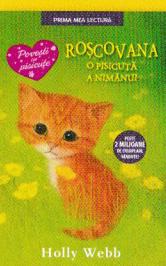
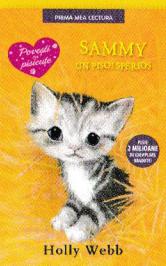
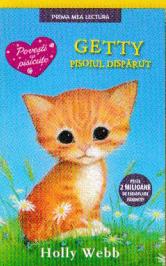
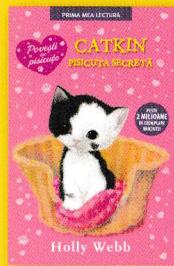
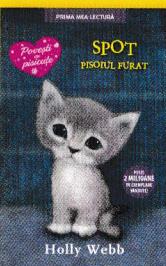

PRIMA MEA LECTURĂ

Libris^{.RO}

Respect pentru copii

Povești cu pisicuțe

Holly Webb

AVENTURI CU PISICUȚE

Ilustrații de Sophy Williams

Text copyright © Holly Webb

Ginger the Stray Kitten 2009

Sammy the Shy Kitten 2006

The Curious Kitten 2016

Copyright ilustrații © Sophy Williams

Ediție publicată printr-înțelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

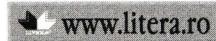
Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Aventuri cu pisicuțe

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Justina Bandol

Editor: Vidrașcu și filii

Corector: Emilia Achim

Copertă: Andreea Apostol

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WEBB, HOLLY

Aventuri cu pisicuțe / Holly Webb; trad. Justina Bandol –

București: Litera, 2019

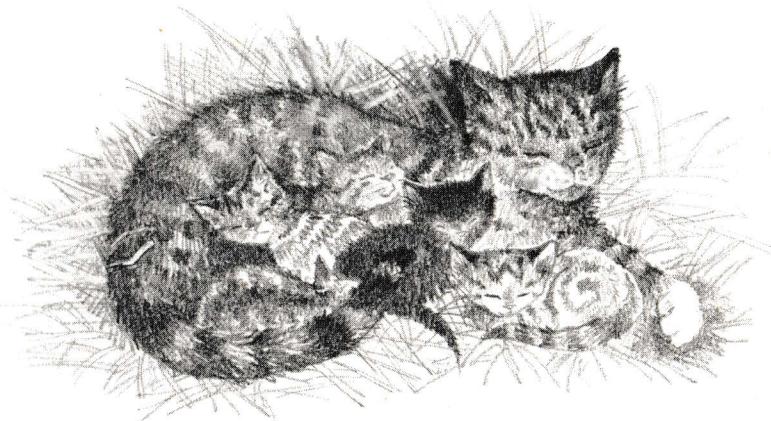
ISBN 978-606-33-3627-0

I. Webb, Holly
II. Bandol, Justina (trad.)

82-93-34=135.1
778.534.6

Holly Webb

ROȘCOVANA, O PISICUȚĂ A NIMĂNUI

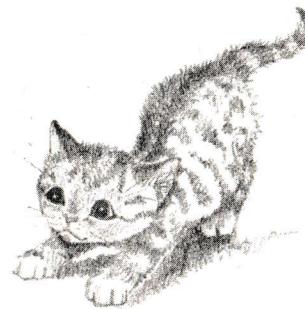

Ilustrații de Sophy Williams

Traducere de Justina Bandol

Pentru Sophie

Capitolul unu

– Azi trecem pe lângă fermă? o întrebă Rosie pe bunica, privind-o cu ochi rugători.

Erau mai multe trasee pe care le puteau urma de la școală până la casa bunicii, dar cel mai interesant pentru Rosie trecea pe lângă fermă. Asta îi plăcea când o lua bunica de la școală, în zilele în care mama ei venea mai târziu de la muncă: în general, bunica nu se grăbea

și n-avea nimic împotrivă să meargă încet, pentru ca Rosie să se poată opri să se uite la pisicile pe care le întâlneau în drum. Fetiței îi plăceau mult pisicile și-și dorea foarte tare să aibă și ea una, dar deocamdată nu reușise să-și convingă mama să-i dea voie.

Bunica zâmbi.

– Păi, cred că am putea. Cu ocazia asta aş lua și niște ouă de la doamna Bowen. Poate fac o prăjitură diseară, că tot e sfârșit de săptămână. Se uită apoi gânditoare la Rosie și spuse: Dar știi cât îi place doamnei Bowen să stea la taclale. Ești sigură că n-ai să te plăcăsești?

Fetița ridică spre ea o privire uimită și-și dădu seama că bunica nu făcea decât să-o tacheze. Știa că nepoatei sale îi place să meargă la fermă și că,

✿ ROȘCOVANA, O PISICUȚĂ A NIMĂNUI ✿

în timp ce ea stătea de vorbă cu doamna Bowen, Rosie se ducea să se uite după pisicile din curte. Erau o mulțime, și bunica îi spusese că li se zicea „maideaneze“, pentru că nu erau ale nimănui. Rosie nu reușise niciodată să le numere pe toate, căci se fereau din calea ei, dar aprecia că ar fi fost vreo douăzeci. Doamna Bowen le punea câteodată mâncare, dar în general se hrăneau cu șoareci pe care-i prindeau în hambare și magazii.

Fetiței îi făcea placere să-și închipuie că erau ale ei, cu toate că pisicile adulte nu se arătau, de fapt, deloc prietenoase. Dacă, într-adevăr, stătea liniștită multă vreme pe treapta vechiului tractor abandonat, le vedea în cele din urmă furându-se pe lângă ea, dar niciuna nu venea să se lase mânăiată.

Una dintre pisicile cele mai drăguțe – albă cu pete mari, mai închise la culoare – născuse cu cinci săptămâni în urmă mai mulți pui. Rosie îi auzise mieunând în hambar, dar multă vreme nu putuse să-i vadă, căci mama lor îi ascunsese sub niște baloturi vechi de fân depozitate acolo.

Acum puii alergau prin toată curtea și nu păreau atât de sfioși cu oamenii ca pisicile adulte. Rosie spera cu adevărat că va putea să-l îmblânzească pe unul dintre ei. Visa întruna cum avea să-l ia acasă și să-l crească ea.

Știa pe care și-l dorește cel mai tare: printre cei cinci pisoi se afla o frumoasă pisicuță roșcată. Era atât de dulce! Avea blana roșcovană, cu o tentă de auriu-pal și cu dungi roșcat mai închis, și un botic roz-strălucitor. Ochii îi erau

ROȘCOVANA, O PISICUȚĂ A NIMĂNUI

foarte verzi și foarte mari, și fetiței i se părea că în viață ei nu văzuse o pisicuță mai frumoasă.

Și ei îi spuneau uneori oamenii Rosie Roșcovana, din cauza culorii părului lung și buflat. Mama o lăudase întotdeauna că avea un păr deosebit, minunat, și o asigurase că avea să-i placă tot mai mult pe măsură ce creștea, dar ea nu era prea convinsă. Apoi o văzuse pe pisicuță roșcată și simțise că făceau pereche. Erau amândouă roșcate și mândre de culoarea lor!

Fetița ar fi vrut ca pisicuța să-l lase să-mângâie. Își imagina deja cât de moale trebuie să-i fie blânița. Zilele trecute, Roșcovana se apropiase de ea îndeajuns ca să-i miroasă degetele, dar apoi țâșnise în lături cu un salt, înainte ca ea să apuce să-o atingă.

Bunica se opri la poarta din spate a doamnei Bowen, care rămăsese întredeschisă, și Rosie aruncă o privire îscoditoare prin curte. Azi adusese cu ea ceva special pentru pisici și spera că va reuși să-o atragă pe roșcată aproape de ea.

Observase la prânz că prietena ei Millie avea sendvișuri cu șuncă. Mama îi punea de obicei cu gem, pentru că acestea îi plăceau lui Rosie cel mai mult, dar azi își dăduse seama că pisicuța ar fi fost probabil foarte încântată

◆ ROȘCOVANA, O PISICUȚĂ A NIMĂNUI ◆

de sendvișurile lui Millie, căci șunca mirosea de-a dreptul ispititor. Millie le mâncă însă cu o expresie plăcătoare.

– Nu-ți plac sendvișurile tale? o întrebă Rosalie, care-și făcea deja un plan în minte.

– Eu am vrut unt de arahide, dar l-a terminat fratele meu, bineînțeles, oftase Millie. Sunca nu-mi place deloc...

– Nu vrei să facem schimb? Mie mi-a rămas numai unul, dar e cu gem, îi propusese Rosalie cu speranță în glas.

– Sigur? Millie părea încântată. N-am știut că-ți place șunca. Poți să le iei pe amândouă!

Rosalie măstecase încet unul dintre ele, iar pe celălalt îl pusese în cutia ei de mâncare.

– Până la urmă, nu ți-a plăcut nici tie? o întrebă Rosalie.

Rosie se aplecase la urechea ei. Pisicuța de care avea grija i se părea un secret special, pe care nu voia să-l împărtășească oricui.

– Vreau să-l păstrez. Ții minte pisicuța roșcată despre care ţi-am spus că locuiește la fermă, în drum spre casa bunicii? Acum câteva zile a venit foarte aproape de mine, și sunt sigură că, dacă aș avea ceva de mâncare, m-ar lăsa chiar și s-o mângâi. Nu te deranjează, nu?

Millie clătinase din cap.

– Bineînțeles că nu! Ah, ce noroc ai că te duci să te uiți la pisoi! Sunt mici?

– Doamna care locuiește acolo crede că au cam cinci săptămâni. Sunt foarte drăguți! Poate te lasă mama ta într-o zi să vii cu mine la bunica și să-i vezi. Buni sigur n-ar avea nimic împotriva. Poate să ne facă ea câte un ceai.

❖ ROȘCOVANA, O PISICUȚĂ A NIMĂNUI ❖

În curte, Rosie despachetă cu grijă sendvișul lui Millie și începu să rupă bucățele din el, cu gesturi foarte blânde, încercând să stea cât mai tăcută și mai nemîșcată. Pisicilor nu le trebui mult ca să adulmece mirosul delicios de carne.

Rosie surprinse cu coada ochiului o mișcare în apropiere, o fulgerare neagră pufoasă. Era unul dintre pui, care scosese capul de după roata tractorului, încercând să-și dea seama de unde venea mirosul. Deodată, sub ochii fetiței se iviră mai multe căpșoare de pisică, ale căror mustăți palpitau adulmecând aerul.

Rosie aruncă o bucătică de sendviș pe jos la oarecare distanță, și pisoiul cel mai apropiat, cel negru, făcu un salt și-o înghiți pe nerăsuflate. Toți ceilalți pui făcură câțiva pași înainte,

nevrând să rămână mai prejos. De data aceasta, Rosie lăsa mâncarea să cadă mai aproape, și una dintre pisicuțele tărcate se năpusti în goană și-o înhăță, îndepărându-se apoi la fel de iute până unde se simți în siguranță, după care se opri și mâncă.

În clipa următoare, fetița simți cum inima începe să-i bată mai tare: preferata ei venea cu pași mărunți prin curte, dornică să capete și ea ceva de mâncare. Încercă să arunce următoarea bucătică înspre roșcată, dar pisicuța tărcată ajunse prima la bucătica de sendviș și o înhăță imediat, chiar de sub nasul surioarei sale. Aceasta îi aruncă lui Rosie o privire rugătoare. „Mi-e atât de foame!“ părea ea să spună. „Te rog, nu mă lăsa să flămânzesc!“

